

# Bitterzoet als Angel's Fruit



# Bitterzoet als Angel's Fruit

Bennie Russchen

|                    |                                                  |
|--------------------|--------------------------------------------------|
| Schrijver:         | Bennie Russchen                                  |
| Speciale dank aan: | Erik van Zandvliet                               |
| Coverontwerp:      | Famke Bergmans                                   |
| Vertaald uit:      | Bittersweet like Angel's Fruit (Bennie Russchen) |
| ISBN:              | 9789403814582                                    |
| © BERUBooks        |                                                  |

**Het Persoonlijke Dagboek van Ethan Walker** *Als gevonden,  
graag sturen naar:  
Willowlaan 1422, Sector 8, Nieuw-Chicago, Noord-Amerikaanse  
Federatie*

**10 maart 2090**

Ik had nooit gedacht dat ik zo iemand zou zijn die een dagboek bijhoudt. Maar tegenwoordig voelt het alsof alles tussen onze vingers wegglipt, en misschien helpt het om het op papier te zetten. Of misschien is dit gewoon mijn manier om iets achter te laten, voor het geval er straks niets meer over is.

De aarde is aan het breken. Je voelt het in de lucht: dik, zwaar, bijna verstikkend. De hitte kleeft aan je huid, elke ademhaling voelt als een inspanning. De straten zijn een symfonie van geluiden: schreeuwende mensen, ronkende voertuigen, het verre gezoem van machines die nog proberen de stad draaiende te houden. En de geur... een mengsel van uitlaatgassen, zweet en iets wat constant verbrand ruikt, een voortdurende herinnering aan hoe kapot alles is. De wanhoop staat op elk gezicht dat je op straat passeert gegrift, in ogen die moe en hopeloos zijn.

Ik heb vandaag een paar nieuwsartikelen opgeslagen, herinneringen aan waar we tegenover staan. Niet dat ik daar echt aan herinnerd hoeft te worden.

**Nieuwsartikel: "Wereldbevolking overschrijdt 20 miljard: Mensheid op breekpunt"**

De Verenigde Naties maakten vandaag bekend dat de wereldbevolking officieel de grens van 20 miljard heeft overschreden. Tekorten aan voedsel en water zijn inmiddels de norm, en veel landen hebben moeite om de maatschappelijke orde te bewaren nu grondstoffen schaars worden. Experts waarschuwen dat zonder drastische maatregelen de

samenleving binnen tien jaar zou kunnen instorten. Klimaatverandering, massamigratie en verdwijnend landbouwgebied hebben de aarde veranderd in een snelkookpan, klaar om te ontploffen.

Het is vreemd om mezelf als deel van het probleem te zien. Weer één mens erbij die de druk opvoert. Maar ik probeer ook deel te zijn van de oplossing. Daarom heb ik me aangemeld voor de missie. Het voelt als de enige kans die we nog hebben, zelfs als dat betekent dat ik alles moet achterlaten.

## **16 maart 2090**

Gisteravond ben ik naar een voetbalwedstrijd geweest. Het vond plaats in een van de weinige overdekte stadions die nog functioneren, gigantische koepels die kunstmatig zuurstof kunnen genereren. Je kon daarbinnen echt ademen zonder masker, de frisheid voelen terwijl je juichte. Het was duur, maar het gevoel, het gejuich van de menigte, de schone lucht... het was elke credit waard.

De wedstrijd zelf was spannend, beide teams gaven alles tot het eind. Uiteindelijk wonnen de New Chicago Chargers met 2-1. De energie in het stadion was elektrisch, alsof we allemaal deel uitmaakten van iets groters. Voor een paar uur voelde het als vroeger. Ik herinner me nog dat ik vroeger met mijn vader naar wedstrijden ging, toen we ze nog buiten konden bijwonen. De lucht was toen niet zo schoon, maar wel echt. En de opwinding voelde net zo levendig. Mensen lachten, juichten voor hun team, alsof de wereld buiten die muren niet langzaam instortte.

Ik denk dat dat de reden is waarom mensen blijven komen. Het is niet alleen de wedstrijd, het is de illusie dat alles nog normaal is. Dat gevoel is onbetaalbaar, zelfs al is het vluchtig.

## **Nieuwsartikel: “Rantsoenrellen in grote steden nu voorraden opraken”**

Vandaag braken rellen uit in verschillende grote steden wereldwijd, toen de afnemende voedsel- en watervoorraden burgers tot het uiterste dreven. In New Delhi gingen duizenden de straat op om meer rantsoen te eisen, wat leidde tot gewelddadige confrontaties met de politie. Soortgelijke taferelen speelden zich af in Caïro, São Paulo en Jakarta. Overheden roepen op tot kalmte, maar nu de voorraden opraken wordt de situatie met de dag instabieler.

Ik vraag me af of ze het wisten. De mensen aan de top, bedoel ik. Hebben ze dit jaren geleden al zien aankomen en besloten gewoon niks te doen? Of waren ze te bang om moeilijke keuzes te maken? Niet dat het nu nog iets uitmaakt. Het resultaat blijft hetzelfde. Chaos, lijden, en een wereld die ons niet langer kan dragen.

Ik heb me aangemeld voor de Proxima-missie omdat ik niet lijdzaam toe kan kijken hoe alles instort. Ik moet iets doen. Zelfs als dat betekent dat ik mijn thuis nooit meer zal zien.

**17 maart 2090**

Ik heb het gedaan.

Ik heb echt op ‘verzenden’ geklikt.

Het voelt belachelijk om dat op te schrijven, alsof ik net een papieren vliegtuigje in een orkaan heb gegooid, hopen dat het misschien het oog bereikt. Miljoenen zullen zich aanmelden voor de Proxima-missie, elk wanhopig genie, elke idealist en overlevingsfreak die zich vastklampt aan die laatste hoop. Ik ben maar één naam in een zee vol anderen. Waarom zouden ze mij kiezen?

Maar ik moest het proberen.

Na alles wat we hebben zien instorten, de rantsoenrellen, evacuatiezones, instortende kusten, wat blijft er dan nog over? Hier zitten en wachten tot de volgende crisis ons treft? Nee. Dat kan ik niet meer.

Het aanmeldformulier was niet eens zo lang. Ze weten toch al alles van ons, waarschijnlijk geplukt uit honderden databases. Maar toch, toen ik bij het laatste scherm kwam, bevroor ik. Niet uit angst, daar ben ik al jaren aangewend maar vanwege wat het betekent *als* ze 'ja' zeggen.

Het betekent afscheid. Voor altijd.

Van de aarde, van Nieuw-Chicago, van alles wat vertrouwd is. Misschien zelfs van iedereen die zich mij herinnert. Zestig jaar in cryo. Ik word wakker op een andere planeet, *als* ik al wakker word. Geen idee of het schip het haalt, of de slaapcapsules werken, of Proxima b überhaupt bewoonbaar is. Het is geen missie. Het is een gok. Een sprong in de hoop dat wat daar is, beter is dan wat wij hier kapot hebben gemaakt.

Waarom ik het dan toch doe?

Omdat iemand het moet doen.

Omdat we deze planeet misschien hebben verpest, maar de volgende hoeft dat lot niet te delen.

Ik verwacht niet dat ik gekozen word. Eerlijk gezegd zou het me verbazen als ze mijn aanvraag überhaupt lezen. Maar als er op de een of andere manier toch een wonder gebeurt... dan weet ik tenminste dat ik iets geprobeerd heb.

Dat ik mijn hand opstak toen het erop aankwam.

## Overzicht van de Proxima-missie

De Proxima-missie, officieel bekend als "Het Nieuwe Aardeplan", is de wanhopige poging van de mensheid om voet aan de grond te krijgen op Proxima Centauri b, een planeet waarvan men denkt dat hij met 99% zekerheid bewoonbaar is. Achter gesloten deuren wordt het initiatief ook wel "De Laatste Hoop van de Aarde" genoemd, of simpelweg "Onze Levenslijn", wat het belang ervan onderstreept voor een stervende wereld. Nu de aarde op het randje van de afgrond balanceert, wordt deze missie gezien als onze beste, en misschien wel enige, overlevingskans.

Het doel is om een bemanning van 100 personen te sturen: wetenschappers, ingenieurs, artsen en specialisten, op een reis van 60 jaar naar Proxima Centauri b. De opdracht is duidelijk: de leefbaarheid van de planeet beoordelen, een duurzame kolonie vestigen, en de basis leggen voor toekomstige kolonisten of verantwoordelijk zijn voor het behoud van het menselijk ras. Het ruimteschip, genaamd *Odyssey*, is uitgerust met cryogene kamers waarin de bemanning gedurende het grootste deel van de reis in stasis zal worden gehouden, met periodieke ontwakingen voor onderhoudscontroles en beoordelingen.

De hoop is dat tegen de tijd dat de *Odyssey* arriveert, Proxima Centauri b zal uitgroeien tot de tweede kans van de mensheid en een plek waar we opnieuw kunnen beginnen, ver weg van de onomkeerbare schade die de aarde heeft getroffen. Maar hoe optimistisch de missie ook klinkt, er is geen enkele garantie. Als de planeet vijandig of ongeschikt blijkt te zijn, is er geen weg terug. Voor velen van ons is het een sprong in het onbekende, een sprong die misschien wel de laatste kans van de mensheid op overleving betekent.

## **Aanmeldformulier - Nieuwe Aarde-missie**

**Naam:** Ethan Walker  
**Geboortedatum:** 10 oktober 2058  
**Geboorteplaats:** Nieuw-Chicago, Noord-Amerikaanse Federatie  
**Vaardigheden:** Constructie-engineering, Leiderschap, Crisisbeheer  
**Diploma's:** Bachelor Civiele Techniek, Master Constructie-engineering

### **Bio:**

Ethan Walker is een ervaren bouwkundig ingenieur met meer dan 15 jaar ervaring in grootschalige infrastructuurprojecten binnen de Noord-Amerikaanse Federatie. Hij staat bekend om zijn vindingrijkheid en zijn vermogen om kalm te blijven onder druk. Ethan heeft talloze teams geleid in stressvolle omstandigheden, vaak in de nasleep van natuurrampen en bij schaarste aan grondstoffen.

### **Motivatie:**

Ik wil deel uitmaken van de oplossing. De aarde breekt, en ik kan niet zomaar toekijken zonder iets te proberen. De Proxima-missie is onze kans om opnieuw te beginnen, om het deze keer goed te doen. Ik ben bereid alles achter te laten om de mensheid te helpen deze volgende stap te zetten.

### **18 maart 2090**

Vandaag kreeg ik een e-mail van het missiecomité. Ik kan het nauwelijks geloven. Mijn definitieve goedkeuring is binnen. Ik ben officieel een van de honderd uitverkorenen die de aarde mogen verlaten, als hoofdingenieur nog wel! Ik was met stomheid geslagen toen ik het las. Ik wist dat ik de vaardigheden had, maar om voor zo'n cruciale rol gekozen te worden... het is overweldigend.

Ik zou me opgelucht moeten voelen, maar wat ik vooral voel is verdriet. Ik blijf maar denken aan mijn moeder en mijn zus. Ze zeiden dat ze trots op me waren toen ik de eerste selectie haalde. Ze noemden me dapper, maar ik voel me helemaal niet dapper. Ik voel me alsof ik wegvlucht, maar misschien is dat wat overleven betekent... weten wanneer je moet vertrekken.

Ik heb de e-mail hieronder gekopieerd, gewoon om mezelf eraan te herinneren dat het echt is:

**E-mail van het Missiecomité**

Onderwerp: *Definitieve Goedkeuring - Proxima-missie (Nieuwe Aarde-plan)*

*Geachte Ethan Walker,*

*Het is ons een genoegen u mee te delen dat u officieel bent geselecteerd als Hoofdingenieur voor de Proxima-missie. Uw expertise in constructie-engineering en leiderschap maken u de ideale kandidaat voor deze essentiële rol. Naast uw technische vaardigheden, maakt dit u ook lid van de leiderschapsraad als vertegenwoordiger van de ingenieurs. U kunt worden opgeroepen om juridische of ethische beslissingen te nemen, samen met de missiecommandant en andere afdelingshoofden. Deze missie vertegenwoordigt de hoop van de mensheid op een toekomst voorbij de aarde, en uw bijdrage zal van cruciaal belang zijn voor het succes.*

*Gelieve u voor te bereiden op vertrek. Verdere instructies volgen spoedig.*

*Gefeliciteerd, en welkom bij de Nieuwe Aarde Missie.*

*Met vriendelijke groet,*

*Missiecomité - Proxima Centauri b Kolonisatie-initiatief*

**Artikeluitreksel:** *“Kuststeden bereiden zich voor op stijgende zeespiegel: Miljoenen lopen gevaar”*

Wetenschappers melden dat de zeespiegel in het afgelopen jaar met gemiddeld 15 centimeter is gestegen, wat heeft geleid tot noodmaatregelen in diverse kustmegasteden. New York, Tokio en Mumbai kampen met ernstige overstromingen, waardoor miljoenen mensen gedwongen worden te evacueren naar geïmproviseerde kampen in het binnenland. De situatie wordt omschreven als ‘een humanitaire crisis van ongekennde omvang’, zonder duidelijk zicht op een oplossing.

De kampen. Ik zag ze toen ik op bezoek ging bij mijn zus. Ze strekken zich uit over kilometers, rijen en rijen tijdelijke onderkomens die allang niet tijdelijk meer zijn. Mensen die ooit een leven hadden, een huis en die proberen nu gewoon nog ergens te bestaan. Alles is zo breekbaar. Ik blijf maar denken: wat als Proxima Centauri b ook maar een breekbare hoop is? Wat als we daar aankomen en het is geen haar beter dan hier? Maar wat als het onze enige kans is?

**22 maart 2090**

Ik ben vandaag begonnen met inpakken. Niet dat ik veel mee te nemen heb. Een paar persoonlijke spullen, wat foto's, en dit elektronische dagboek. De rest doet er niet toe. Dat is misschien wel het gekke aan de aarde verlaten, je beseft hoeveel je níet hoeft mee te nemen. Ik heb besloten de oude frisbee mee te nemen waarmee mijn vader en ik vroeger op het strand speelden. We hadden er zoveel plezier mee, hem naar elkaar toe gooien, proberen te vangen terwijl hij door de lucht gleed. In die tijd was de lucht nog ongeveer de helft van de dagen veilig om in te ademen zonder masker, en je kon de oceaan echt ruiken. Op perfecte dagen rook de zee fris en zout, als vrijheid.

Ik vraag me af of de nieuwe wereld oceanen heeft... Zullen we ooit weer zulke momenten kunnen beleven? Ik hoop van wel. Misschien neem ik die frisbee daarom mee... Als een klein stukje verleden dat ik hoop terug te vinden op Proxima Centauri b. Ik wil geloven dat we op een dag op een nieuw strand zullen staan, onder een heldere hemel, en de schijf zullen gooien zoals we vroeger deden. Misschien maken we nieuwe herinneringen die net zo kostbaar zijn. Ik kwam nog een artikel tegen. Ik twijfelde of ik het moest opslaan, maar toen dacht ik: waarom niet? Het hoort ook bij dit verhaal.

**Artikeluitreksel:** *“Massa-extinctie: biodiversiteit dreigt nu in te storten”*

*Wetenschappers slaan alarm: de aarde ondergaat momenteel een massa-extinctie, waarbij bijna 50% van alle soorten met uitsterven wordt bedreigd. Verlies van leefgebied, klimaatveranderingen en vervuiling versnellen de ineenstorting van ecosystemen wereldwijd. Het verdwijnen van zeedieren, bestuivers en andere essentiële flora zou een kettingreactie kunnen veroorzaken die het menselijk voortbestaan nog verder in gevaar brengt.*

Het is moeilijk om dit soort koppen te lezen zonder een gevoel van ondergang. Maar misschien is dat precies waarom ik dit moet doen. Misschien gaat deze missie niet alleen over ontsnappen, maar ook over de vraag of de mensheid ergens anders beter kan zijn. Ik weet het niet. Ik weet alleen dat ik hier niet kan blijven en alles langzaam zie verdwijnen.

**26 maart 2090**

Nog iets meer als twee maanden. Dat is alles wat ik nog heb tot de lancering. Ik blijf mezelf voorhouden dat dit het beste is, dat vertrekken de juiste keuze is. Maar het voelt alsof elk afscheid een stukje van me wegsnijdt. Mama zegt dat ze het begrijpt, dat ze trots op me is. Maar haar ogen waren rood, en ze hield me vast alsof ze me nooit meer los wilde laten. Mijn zus probeerde te glimlachen, maar ik zag de angst in haar ogen. Ik wou dat ik hun kon beloven dat alles goedkomt. Ik wou dat ik het zelf kon geloven.

Twijfel ik? Natuurlijk. Ik lig wakker, piekerend of ik de grootste fout van mijn leven maak. Ik zie hen nooit meer! Wat als de missie faalt, en ik alles wat ik ken en liefheb achterlaat... voor niets? Ik blijf mezelf vertellen dat dit groter is dan ik. Dat het draait om de mensheid een kans geven. Maar het is moeilijk om los te laten wat je het meest liefhebt. Het verdriet voelt als een gewicht op mijn borst, maar ik moet vooruit blijven gaan. Als ik mezelf laat verdrinken in dat gevoel, kan ik deze stap nooit zetten.

Misschien... daar, op Proxima Centauri b, kunnen we iets beters opbouwen. Misschien kunnen we leren van al onze fouten hier. Of misschien maken we gewoon nieuwe. Ik weet het niet. Maar we zullen in elk geval geprobeerd hebben.

**28 maart 2090**

Vandaag had ik mijn eerste ontmoeting met commandant Elena Vasquez, en het heeft diepe indruk op me gemaakt. Ik had stille angsten gekoesterd over het leiderschap van deze missie. Ik was bang dat het zou leunen op militaire discipline of autoritaire controle. Maar zodra ik haar kantoor binnenstapte, voelde ik opluchting. Ze is een burger, en dat merk je op de best mogelijke manier. Haar benadering is menselijk, gericht op samenwerking en onderlinge verbinding in plaats van hiërarchie. Het is verfrissend en precies wat we nodig hebben.

Haar kantoor was bescheiden maar doeltreffend. Geen overbodige rommel, alleen een strak bureau met één tablet, een paar keurig gerangschikte missie-dossiers en een scherm aan de muur met doorlopende updates. Toch voelde het niet kil. De eenvoud leek bewust gekozen, alsof elk detail een doel diende. Toen ze me begroette, was haar handdruk stevig en haar glimlach kort maar oprecht.

‘Hoofdingenieur Walker,’ zei ze, ‘dank dat u gekomen bent. Uw inzicht is van onschatbare waarde voor deze missie.’

Haar stem had een kalme autoriteit, het soort dat geen respect eist, maar het moeiteloos verdient.

We gingen zitten om de bemanning door te nemen, en ik was verrast hoeveel waarde ze hechtte aan mijn mening. Ze behandelde me niet als een radertje in de machine, maar wilde mijn eerlijke visie op het team horen. We begonnen met Samir Khan, de systeemexpert. Ik noemde zijn genialiteit, maar ook mijn zorgen over zijn neiging tot overwerken. Ze knikte bedachtzaam.

‘We houden hem in de gaten,’ zei ze. ‘Burn-out is wel het laatste wat we kunnen gebruiken.’

Toen kwam Riley Jones, de technisch veiligheidsspecialist. Ik benoemde zijn rechttoe-rechtaan aanpak en hoe dat mogelijk zou botsen met Priya Patel, onze biologe, wiens idealistische

kijk hem zou kunnen irriteren. Vasquez glimlachte licht. 'Spanning is niet altijd slecht,' zei ze. 'Maar laat het me weten als het een afleiding wordt.'

Het ging niet alleen om h e ze luisterde, maar h e ze deelnam. Elk van haar vragen leek bewust gekozen, gericht op diepere inzichten in hoe we als team zouden kunnen functioneren. Het is duidelijk dat zij deze missie niet enkel als technisch project ziet maar als een menselijke onderneming. Dat perspectief stelt me meer gerust dan ik in woorden kan uitdrukken.

Wat me het meest opviel, was haar vermogen om de ernst van de missie in balans te brengen met empathie. Ze leidt ons niet alleen naar Proxima Centauri b maar ze probeert ons te laten zien waartoe de mensheid in staat is op haar best. Haar aanwezigheid heeft iets troostend, iets stabiliserends, waardoor je het gevoel krijgt dat we ondanks alle onzekerheden kunnen slagen. Ik liep haar kantoor uit met iets dat ik al lang niet meer had gevoeld... hoop. Als iemand ons naar een nieuw begin kan leiden, is het commandant Vasquez. En ik ben dankbaar dat de missieplanners voor een burger hebben gekozen. Het herinnert me eraan dat dit niet alleen draait om overleven, maar om het bouwen van iets beters.

## **CNN Artikel: "Nieuwe Aarde-missie: De Laatste Hoop van de Mensheid"**

*Door Clara Sanchez, Wetenschapsverslaggever CNN*

In wat misschien wel de meest ambitieuze onderneming in de geschiedenis van de mensheid is, staat de Nieuwe Aarde-missie gepland om over slechts twee maanden te lanceren. Deze interstellaire kolonisatiepoging, een samenwerking tussen de Verenigde Naties en mondiale ruimtevaartorganisaties, is het wanhopige antwoord op decennia van milieudegradatie, overbevolking en slinkende hulpbronnen. Nu de aarde op het

punt van instorten staat, wordt de missie naar Proxima Centauri b door velen aangeduid als 'de laatste hoop van de mensheid'.

## **De Missie**

De missie richt zich op Proxima Centauri b, een exoplaneet op 4,24 lichtjaar afstand waarvan wetenschappers schatten dat hij met 99% zekerheid bewoonbaar is. Het doel is om de leefbaarheid van de planeet te onderzoeken, de fundamenten van een kolonie te leggen en uiteindelijk een reddingslijn te vormen voor toekomstige generaties. De reis zal 60 jaar duren aan boord van de *Odyssey*, een hypermodern ruimteschip uitgerust met cryogene slaapkamers om de bemanning in stasis te houden.

'Het gaat niet alleen om overleven,' zei commandant Elena Vasquez tijdens een persconferentie. 'Het gaat om iets beters bouwen, een tweede kans voor de mensheid om boven haar fouten uit te stijgen.'

## **De Bemanning**

De honderd bemanningsleden behoren tot de slimste geesten ter wereld, geselecteerd via een streng screeningsproces. Elk lid werd gekozen op basis van technische expertise én psychologische weerbaarheid, noodzakelijk om onder de zwaarst denkbare omstandigheden als team te functioneren.

**Commandant Elena Vasquez:** Een burgerlijk leider bekend om haar strategisch inzicht en empathisch leiderschap. Vasquez wordt geprezen als de ideale keuze voor deze complexe missie. 'Deze missie draait niet om controle. Het draait om samenwerking,' zei ze. 'We sturen geen experts, we sturen mensen die samen een nieuwe wereld kunnen bouwen.'

**Hoofdingenieur Ethan Walker:** Een ervaren bouwkundig ingenieur met meer dan 15 jaar ervaring in grootschalige infrastructuurprojecten. Hij is verantwoordelijk voor het ontwerp

en de bouw van de essentiële structuren van de kolonie. Bekend om zijn ontwerp van de *Multipurpose Entertainment Centers* in Noord-Amerika een combinatie van Scandinavisch design en efficiënte planning, is hij wellicht precies wat deze missie nodig heeft.

**Systeemexpert Samir Khan:** Bekend om zijn innovatieve werk in ruimtevaartsystemen en automatisering. Khan zal ervoor zorgen dat zowel de *Odyssey* als de systemen op de kolonie soepel blijven functioneren.

‘De technologie is ongelooflijk,’ zei Khan. ‘Maar het is aan ons om ze te laten werken in het onbekende.’

**Biologe Priya Patel:** Een gepassioneerd onderzoeker op het gebied van buitenaardse ecosystemen. Patel zal zich richten op het begrijpen van de omgeving van Proxima Centauri b en het overleven van aardse flora en fauna in het nieuwe habitat.

‘Deze missie draait niet alleen om mensen, maar ook om het behoud van het leven dat we meebrengen,’ benadrukte ze.

## De Uitdagingen

De missie is niet zonder risico's. Decennia in cryostase, afhankelijkheid van geavanceerde technologie en de onzekerheden van een buitenaardse wereld brengen grote uitdagingen met zich mee.

‘We begrijpen de inzet,’ gaf Walker toe. ‘De foutmarge is flinterdun, maar we zijn er klaar voor.’

Toch heeft de missie wereldwijd hoop doen opvlammen. Mensen volgen de updates met een mengeling van spanning en angst.

‘Het voelt als een reddingslijn,’ zei een kijker. ‘We moeten slagen. Niet alleen voor hen, maar voor ons allemaal.’

## Een Sprong in het Onbekende

Naarmate de lanceerdatum nadert, bereidt de bemanning zich voor om alles achter te laten, familie, vrienden en de enige thuis die de mensheid ooit heeft gekend.

Ze doen het met één doel: de mensheid een nieuwe kans geven.

Zal deze gewaagde missie slagen? Of zal het herinnerd worden als de laatste mislukte gok van de mensheid?

Alleen de tijd zal het leren en slechts weinigen die dit lezen zullen het eindresultaat meemaken, want de aankomst staat gepland voor het jaar 2150.

### 1 april 2090

Geen 1 aprilgrap: ik heb vandaag een interview gegeven aan een lokale nieuwssite van Nieuw-Chicago! Mama is zo trots op me.

### Interview met Ethan Walker, Hoofdingenieur van de Nieuwe Aarde-missie

*Gepubliceerd door de New Chicago Herald*

**Interviewer:** Bedankt dat u vandaag bij ons bent, meneer Walker. De Nieuwe Aarde-missie heeft de wereld in zijn greep, en als hoofdingenieur speelt u een sleutelrol. Laten we beginnen bij het begin: waar begon uw reis als ingenieur?

**Ethan Walker:** Graag gedaan. Mijn reis begon hier in Nieuw-Chicago. Ik groeide op in Sector 8, een buurt die weinig had om trots op te zijn behalve dan een hardwerkende gemeenschap. Mijn vader was monteur, en ik bracht ontelbare uren door in zijn werkplaats, kijkend hoe hij machines repareerde en problemen oploste. Daar is mijn liefde voor bouwen ontstaan: dingen samenbrengen tot iets bruikbaars.

**Interviewer:** Een bescheiden begin. Hoe bent u van een kleine werkplaats doorgegroeid tot een van de bekendste ingenieurs van Noord-Amerika?

**Ethan Walker:** Een combinatie van kansen en vastberadenheid. Ik kreeg een studiebeurs voor de Universiteit van Chicago, waar ik civiele techniek studeerde. Daarna werkte ik aan de wederopbouw van infrastructuur in het Middenwesten na de Grote Overstromingen van 2075. Dat project leerde me hoe ik onder druk kon innoveren, vooral met beperkte middelen.

Later werkte ik mee aan het ontwerp van de *Multipurpose Entertainment Centers* door heel Noord-Amerika. Die gebouwen combineerden Scandinavisch design met duurzame engineering: efficiënt, veelzijdig en visueel aantrekkelijk. Dat project is een van mijn trotsen, omdat het mensen samenbracht in een tijd waarin we die verbondenheid hard nodig hadden.

**Interviewer:** Indrukwekkend. Hoe hebben die ervaringen u voorbereid op uw rol in de Nieuwe Aarde-missie?

**Ethan Walker:** Elk project waar ik aan gewerkt heb, draaide om het oplossen van problemen binnen beperkingen of het nu ging om tijd, middelen of omstandigheden. De Nieuwe Aarde-missie is daarin de ultieme test. Op Proxima Centauri b staan we voor situaties die niemand ooit eerder heeft meegemaakt. Mijn taak is het ontwerpen en aansturen van de bouw van de kolonie-infrastructuur. Het gaat niet alleen om overleven, maar om het creëren van een basis voor toekomstige generaties.

**Interviewer:** Dat klinkt als een monumentale opdracht. Wat motiveert u om zo'n enorme uitdaging aan te gaan?

**Ethan Walker:** Eerlijk gezegd? De kans om het verschil te maken. De aarde is aan het instorten, en hoewel er hier nog veel te repareren valt, hebben we ook een plan B nodig. De Nieuwe Aarde-missie is die kans om opnieuw te beginnen, om iets

beters te bouwen. Het is een once-in-a-lifetime kans om alles wat ik geleerd heb toe te passen op iets wat het lot van de mensheid kan bepalen.

**Interviewer:** Inspirerend. Maar alles achterlaten moet zwaar zijn. Wat is voor u het moeilijkst aan de voorbereidingen?

**Ethan Walker:** Het afscheid. Ik heb familie en vrienden hier in Nieuw-Chicago. En weten dat ik hen misschien nooit meer zie... dat is zwaar. Maar ze steunen me enorm, en dat helpt. Ik denk dat we allemaal begrijpen wat er op het spel staat.

**Interviewer:** Tot slot, welk bericht wilt u achterlaten voor de mensen van Nieuw-Chicago terwijl u zich voorbereidt op vertrek?

**Ethan Walker:** Ik zou zeggen: deze missie draait niet alleen om de honderd mensen die naar Proxima Centauri b gaan. Het gaat ook om iedereen die hier blijft. Wat wij doen is voor het voortbestaan van de mensheid en ik hoop dat het mensen inspireert om te geloven in wat mogelijk is als we samenwerken.

**Interviewer:** Dank u wel, meneer Walker. Namens heel Nieuw-Chicago wensen we u en de hele bemanning van de Nieuwe Aarde-missie het allerbeste toe.

**Ethan Walker:** Dank u. Dat betekent veel.

**Redactionele noot:** De Nieuwe Aarde-missie staat gepland voor lancering in juni 2090 het begin van de allereerste interstellaire reis van de mensheid.

**3 april 2090**

Vandaag is de dag. De dag waarop ik vertrek naar het missiecomplex en officieel begin aan de reis die me verder van de aarde zal brengen dan wie dan ook ooit is geweest. Zelfs nu ik hier zit met mijn ingepakte tas naast me, voelt het nog steeds niet echt. Dit moment is al jaren in de maak, en toch blijft het onvoorstelbaar. Binnen enkele uren laat ik New Chicago achter... Mijn thuis, mijn familie, mijn vrienden, voor een toekomst die geen van ons zich echt kan voorstellen. Er is opwinding, zeker, maar die is verstrengeld met een diepe, zeurende droefheid die ik niet van me af kan schudden.

Gisteravond organiseerden mijn moeder en zus een afscheidsfeestje voor me. Niets groots, enkel naaste familie, mijn beste vrienden en een paar burens die me al sinds mijn kindertijd kennen. We zaten met z'n allen in mama's kleine woonkamer, dezelfde plek waar zoveel herinneringen uit mijn jeugd liggen. Emily hing slingers op en vond dat het zonder versiering geen echt feestje was. Mama maakte al mijn lievelingsgerechten, al vocht ze de tranen weg terwijl ze kookte. Het was een avond vol gelach, verhalen en momenten die zo bitterzoet waren dat ze zich in mijn hart hebben gegrift.

Op een gegeven moment ging het gesprek over papa. Onvermijdelijk, denk ik. Hij is altijd zo'n groot deel van mijn identiteit geweest.

'Hij zou zo trots op je zijn, Ethan,' zei mama, haar stem trillend terwijl ze met een servetje haar ogen depte. 'Dit is precies het soort avontuur dat hij voor je gewild zou hebben, iets betekenen, deel uitmaken van iets groters dan jezelf.'

Ik kon niets zeggen. Ik knikte alleen maar, met een brok in mijn keel. Papa was degene die me leerde om groots te dromen. Hij zei altijd dat iets bouwen dat waarde heeft, dat blijft, het mooiste nalatenschap is dat een mens kan achterlaten. Ik werd ingenieur om die reden en om zijn nalatenschap voort te zetten. En nu, terwijl ik me voorbereid op vertrek naar Proxima Centauri

b, kan ik niet anders dan me afvragen wat hij zou zeggen als hij hier was. Ik denk dat hij zou zeggen: doe het. Geef alles. Toch wou ik dat hij hier was om het met eigen ogen te zien.

We bleven lang op, pratend over alles en niets. Verhalen uit onze jeugd, herinneringen aan school, favoriete plekken in de stad, al die kleine dingen die het leven maken tot wat het is. Even leek het alsof de ochtend nooit zou aanbreken. De kamer was gevuld met warmte en liefde, en ik wilde dat moment vastvriezen, vasthouden, nog even.

Toen ik afscheid nam, omhelsde Emily me harder dan ooit tevoren.

'Je bent mijn held,' fluisterde ze. En even moest ik mezelf bijeenrapen. Mijn kleine zusje... met wie ik vroeger ruzie maakte om de afstandsbediening kijkt nu tegen me op. Het was tegelijk nederig makend en beangstigend. Mijn vrienden, zoals altijd de grappenmakers, probeerden de sfeer luchtig te houden.

'Vergeet ons geen ansichtkaart te sturen,' zei er één met een grijns. Maar ik zag ook de droefheid in hun ogen. Ze wisten dat dit geen afscheid voor even was. Dit was afscheid voor het leven. Zelfs als ik halverwege de reis wakker word, zullen de meesten van hen... al overleden zijn.

Nu ik hier zit te wachten op het transport naar het missiecomplex, blijft de avond zich in mijn hoofd herhalen. Die momenten, die mensen, dat is wat ik meeneem het onbekende in. De liefde en steun die ze me gaven zijn het fundament waarop ik wil bouwen wanneer we op Proxima Centauri b aankomen. Het is vreemd om te beseffen dat dit misschien de laatste keer is dat ik hen zie, de laatste keer dat ik door deze straten loop of de wind van Lake Michigan voel. Maar ik moet geloven dat dit offer de moeite waard is.

Ik wou dat ik papa dit allemaal kon vertellen. Ik wou dat ik hem kon horen zeggen dat hij trots is. Maar misschien... weet hij het al. Misschien kijkt hij mee, ziet hij dit allemaal gebeuren. Ik

geloof graag dat hij degene was die jaren geleden het zaadje van moed in mij plantte, dat nu tot bloei komt.

De weg vooruit is onzeker, maar als ik iets geleerd heb, dan is het dit: de mensen van wie we houden geven ons kracht. Ze houden ons in beweging, zelfs als de toekomst onvoorstelbaar ver weg voelt.

Dit is voor hen: voor mama, voor Emily, voor papa, en voor iedereen die ooit in me geloofd heeft. Het is ook voor de mensheid. Voor al die mensen die zich vastklampen aan de hoop dat we daarbuiten iets beters kunnen opbouwen.

Op de reis die voor ons ligt.

Op de mensen die we achterlaten, maar nooit echt loslaten.

Op betekenis geven aan deze missie.

#### **4 april 2090**

De gangen van het missiecomplex gonzen van activiteit, een mix van zenuwachtige energie en opwindendheid die in elke hoek voelbaar is. Ik werd vanochtend om zes uur al opgehaald. Eerst een stuk met de auto, toen vliegtuig en tot slot nog een klein stukje auto. Het is de ochtend van onze officiële introductiebijeenkomst, het moment waarop de missie tastbaar begint te worden. Iedereen is er: de bemanning, de missiehoofden, de pers. Het is overweldigend, op z'n zachtst gezegd. Sommige mensen zijn meer als 24 uur onderweg geweest.

Terwijl ik dit schrijf, vlak voor ik de vergaderzaal binnenloop, vang ik een glimp op van president Alvarez. Ik had haar hier niet verwacht, en het duurde even voor ik haar herkende in levenden lijve. Ze is kleiner dan ze op het nieuws lijkt, maar haar aanwezigheid vult de ruimte. Ze zal straks een toespraak houden om ons officieel uit te zwaaien richting training en voorbereiding. En ik moet toegeven: ik vind het bewonderenswaardig dat ze hiervoor tijd maakt. Met de

spanningen wereldwijd en het toenemende gefluister over oorlog, moet ze duizend prioriteiten hebben. Toch staat ze hier, tussen ons in, voor een missie waarvan de meeste mensen de uitkomst nooit zullen meemaken.

Haar aanwezigheid doet me nadenken over de zwaarte van deze missie. Het gaat niet alleen om ons, de honderd mensen die zich voorbereiden om de aarde te verlaten. Het gaat om iedereen die we achterlaten: families, vrienden, miljarden vreemden die hopen dat we slagen. Voor het eerst dringt het echt tot me door hoeveel hoop er rust op deze missie. Het is duizelingwekkend.

Terwijl ik hier sta te wachten tot de bijeenkomst begint, voel ik een overweldigende drang om deze momenten vast te houden, om mezelf eraan te herinneren wat we achterlaten. De politieke onrust op aarde, de broze allianties, de oorlogen die in de lucht hangen, ze vormen allemaal de reden waarom we dit doen. Ik denk dat ik een paar nieuwsartikelen aan dit dagboek zal toevoegen, momentopnames van de chaos waar we aan proberen te ontsnappen. Niet omdat ik erin wil blijven hangen, maar omdat ik wil onthouden waarom deze missie ertoe doet.

We verlaten de aarde niet zomaar. We laten een geschiedenis achter van fouten, conflicten en wanhoop. Maar we dragen ook de hoop met ons mee dat we van die fouten kunnen leren, dat we daarbuiten op Proxima Centauri b iets beters kunnen bouwen. Voor nu moet ik me richten op wat voor me ligt. De introductiebijeenkomst gaat zo beginnen, en er is geen weg terug meer.

## **BBC Diepgaande Analyse: “Het Onvermijdelijke Pad naar Wereldoorlog III: Een Wereldwijde Crisis in Aantocht”**

Door Rebecca Marsh, BBC Buitenlandcorrespondent

Terwijl de wereld balanceert op de rand van een derde wereldoorlog, waarschuwen analisten dat escalerende grondstoffentekorten en geopolitieke rivaliteit de perfecte voorwaarden creëren voor een onomkeerbare crisis. Twee brandhaarden staan centraal in deze dreiging: Rusland's steeds diepere betrokkenheid bij de Afrikaanse Wateroorlogen en het dreigend einde van de wereldwijde olievoorraden.

### **De Afrikaanse Wateroorlogen: Een Wereldwijd Kruitvat**

Decennialang heeft Afrika geleden onder toenemende waterschaarste door de gevolgen van klimaatverandering. Rivieren die ooit miljoenen voedden, staan nu droog, wat leidt tot bittere conflicten tussen landen als Egypte, Soedan, Ethiopië en Nigeria. De 'Wateroorlogen' zijn inmiddels uitgegroeid tot openlijke gevechten, met verwoestende gevolgen.

Rusland speelt een groeiende rol in deze conflicten en heeft ze tot een wereldwijd brandpunt gemaakt. Moskou levert wapens, financiering en huurlingen aan strijdende partijen in ruil voor invloed en toegang tot hulpbronnen. Hoewel Rusland claimt te helpen bij 'stabilisatie', beschuldigen westerse landen en Afrikaanse overheden het Kremlin ervan de regio uit te buiten.

'Water is het nieuwe olie,' zegt dr. Elena Koslov, politiek analist. 'En Rusland weet dat wie het water beheerst, de toekomst beheerst.'

China, dat zwaar heeft geïnvesteerd in Afrikaanse infrastructuur via het Belt and Road-initiatief, heeft voorzichtig kritiek geuit op Rusland, maar vermijdt directe actie. Westerse landen, bezig met eigen interne crises, hebben nog geen gezamenlijk antwoord weten te formuleren.

## **Het Naderende Einde van Olie**

De olievoorraden raken op. Volgens de World Energy Council zal de wereld binnen tien jaar door haar winbare olie heen zijn. Ondanks vooruitgang in hernieuwbare energie blijft olie cruciaal voor industrie, transport en defensie.

De jacht op de laatste olievelden heeft oude spanningen in het Midden-Oosten weer doen oplaaien. Saoedi-Arabië en Irak pompen op volle toeren, met als doel maximaal te profiteren voor het op is. Iran beschuldigt zijn burens van hebzucht ten koste van stabiliteit.

Rusland benut de situatie strategisch door de export naar Europa af te knippen en nauwere banden aan te gaan met Afrikaanse olieproducenten. Het gevolg: stijgende prijzen, protesten in Europa en Noord-Amerika, en roep om ingrijpen.

‘De oliecrisis versnelt het wereldwijde onrustniveau,’ aldus dr. Marwan Idris, energie-econoom. ‘Zodra landen beseffen dat er niet genoeg is voor iedereen, begint de wanhoop en dan worden conflicten onvermijdelijk.’

## **Supermachten op Ramkoers**

De combinatie van de Wateroorlogen en de oliecrisis drijft wereldmachten uit elkaar. De VS en NAVO hebben militaire aanwezigheid in Afrika opgevoerd om Rusland te counteren. China blijft voorzichtig, beschermt zijn belangen, maar vermijdt directe confrontatie.

Intussen groeit binnen landen de onrust. In de VS zorgen voedseltekorten en energiekosten voor massale protesten. In Europa grijpen extreemrechtse bewegingen de crisis aan voor nationalistische retoriek en pleidooien voor gewapende grenzen. Zelfs stabiele landen als Canada en Japan voelen de impact.

‘Dit is een perfecte storm,’ zegt generaal Alan Cartwright, gepensioneerd NAVO-strateeg. ‘Gebrek aan middelen, politieke instabiliteit, en rivaliteit tussen supermachten: historisch gezien zijn dit de ingrediënten voor oorlog.’

### **Een Sombere Vooruitblik**

Pogingen om de crisis te bezweren hebben vooralsnog gefaald. De VN blijkt machteloos, sancties tegen Rusland hebben weinig effect, en diplomatieke besprekingen lopen telkens spaak.

‘De systemen waarop we decennia vertrouwden om vrede te bewaren functioneren niet meer,’ waarschuwt dr. Koslov. ‘We stevenen niet alleen af op oorlog, we zijn al in de beginfase ervan.’

### **Een Sprankje Hoop?**

Te midden van deze chaos zien sommigen de New Earth Mission als een symbool van hoop. Hoewel het geen directe oplossing biedt voor de miljarden die op aarde achterblijven, toont het volgens voorstanders de veerkracht, vindingrijkheid en samenwerking van de mensheid.

‘Misschien kunnen we de aarde niet meer redden,’ zegt dr. Idris, ‘maar de New Earth Mission bewijst dat we de hoop op de toekomst nog niet hebben opgegeven.’

De vraag is alleen: hoeveel tijd is er nog voordat het echt te laat is?